

ת"ד 7276/08/20 - מדינת ישראל נגד תאמר חומסי

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 7276-08-20 מדינת ישראל נ' חומסי
בפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה ע"י ב"כ עו"ד פרי

נגד

תאמר חומסי

הנאשם ע"י ב"כ עו"ד חבשי

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו גרם תאונת דרכים, נזק וחבלות של ממש, בגין אי ציות לאור אדום ברמזור, עבירות על תקנות 22(א) ו-21(ב)(2) לתקנות התעבורה ונהיגה בקלות ראש, עבירה על סעיף 62(2) בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה וכן עבירה של נהיגה באופניים חשמליים ללא קסדה, בניגוד לתקנה 65ג(א) לתקנות התעבורה.

על פי עובדות המקרה, הרי שביום 28.4.20, רכב הנאשם על אופניים חשמליים בתל אביב, ברחוב העליה, מכיוון צפון לכיוון דרום, הגיע לצומת עם הרחובות שוקן ודרך שלמה והמשיך בנסיעה לתוך הצומת, בניגוד לאור האדום שדלק ברמזור בכיוון נסיעתו.

אותה עת, נהגה שלי גזמאוי ברכב, בדרך שלמה, מכיוון מערב לכיוון מזרח ומימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשם ונכנסה לצומת, בחסות האור הירוק שדלק ברמזור בכיוון נסיעתה וכלי הרכב התנגשו.

כתוצאה מהתאונה, נחבל הנאשם בגופו חבלות של ממש, כמפורט בסעיף 4 לעובדות כתב האישום וניזוקו כלי הרכב המעורבים.

באותן נסיבות, נטען כי הנאשם לא חבש קסדה לראשו.

הנאשם כפר באחריותו לגרם תאונת הדרכים וטען, כי כאשר נכנס לצומת, לא דלק אור אדום ברמזור וכן טען כי חבש

קסדה לראשו.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עדת תביעה מספר 1 - שלי גזמאוי, נהגת הרכב המעורב

עד תביעה מספר 2 - נוסע ברכב המעורב

עד תביעה מספר 3 - רס"ר יונתן הירש-לייקין, בוחן תאונות דרכים, מטעמו, הוגשו המסמכים הבאים:

ת/3 - לוח תצלומים עם דיסק נלווה, ת/4 - מזכר מיום 2.8.20, ת/5 - מזכר מיום 22.5.20, ת/6 - מזכר מיום 27.5.20, ת/7 - מזכר מיום 3.6.20, ת/8 - דו"ח ביקור במקום, ת/9 - מזכר מיום 15.6.20, ת/10 - מזכר מיום 22.6.20, ת/11 - מזכר נוסף מיום 22.6.20, ת/12 - הודעת נאשם, ת/13 - חוות דעת מומחה

ת/14 - תרשים

כמו כן, הוגשו בהסכמה המסמכים הבאים:

ת/1- סרטון שצילמה עדת תביעה מספר 1, ת/2 - הודעת הנאשם, שלא תחת אזהרה, ת/15 - תעודות רפואיות של הנאשם, ת/16 - תכנית רמזורים ותע"צ תקינות.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

הנאשם רכב על אופניו, כמפורט לעיל.

עדת תביעה 1, נהגה ברכב בדרך שלמה לכיוון מזרח, הגיעה לצומת עם הרחובות שוקן-עליה, עצרה ולאחר שהרמזור התחלף, החלה בנסיעה, בעקבות רכב שעמד לפניה ולפתע, הרגישה "בום" בדופן הנהג.

העדה ועד תביעה 2, שישב לצידה, יצאו מהרכב, הבחינו כי מדובר ברוכב אופניים ושמעו אותו כועס ומקלל בשיחת טלפון, כפי הנראה, עם המנהל/מעסיק שלו.

העדה החלה לתעד את האירוע, כפי שיפורט בהמשך, ב-ת/1 ואילו עד תביעה 2 התקשר במקביל למד"א.

העדה מסרה כי אזרח שהיה במקום, מסר לה את מספר הטלפון שלו וטען כי הבחין בנאשם לא מציית לאור אדום.

העדה המתונה במקום, עם עד תביעה 2, עד להגעת האמבולנס ואז נפרדו השניים מהנאשם, שאף ביקש ממנה סליחה.

העדה מסרה כי זומנו למשטרה אחרי כחודש, שכן הנאשם טען כי ברחו מהמקום אחרי התאונה.

ב-ת/1, ניתן היה לראות ולשמוע את המתואר בעמוד 11 לפרוטוקול, שורות 10 עד 15.

העדה נחקרה והשיבה כי אכן אמרה לנאשם, כי יש ברכבה מצלמה, אף כי אין כזו, בגלל שהתחיל לצעוק ולקלל ואז החלה לצלם בטלפון הנייד שלה.

העדה נחקרה והשיבה כי נסעה בנתיב השמאלי, שכיוון הנסיעה מותר בו הוא ישר ולצדה נתיב נוסף, שייתכן כי הוא לפניו ימינה.

העדה נשאלה והשיבה כי הביטה לעבר הרמזור לנסיעה ישר ולא לעבר רמזור אחר.

עד תביעה 2, העיד כי ישב לצדה של ע"ת 1 ובהגיעם לצומת האמור, נכנסו באור ירוק ואז הרגישו מכה בצד שמאל והבינו ברוכב אופניים, הנאשם.

העד הוסיף כי הבחין בקסדה על האופניים ואינו זוכר אם הנאשם חבש אותה לראשו.

לדבריו, הם יצאו מהרכב על מנת לסייע לנאשם, ראו שנפגע בידו ואז החל הנאשם לצעוק ולקלל אדם אחר.

לבקשת הנאשם, התקשר העד למד"א ועד שהאמבולנס הגיע, דאג להעביר את הנאשם לצד השני של הכביש, לאזור פחות מסוכן וכך גם את אופניו וכן, למיטב זכרוני, קנה לנאשם בקבוק מים.

לאחר שהאמבולנס הגיע והנאשם פונה, עזבו את המקום ולאחר כחודש, זומן טלפונית למשטרה.

העד נחקר והשיב כי בצומת יש שני נתיבים בדרך שלמה, ימינה וישר והם השתמשו בנתיב וברמזור המורה על נסיעה ישר, אך יכול להיות שזה אותו רמזור המורה גם על הפניה ימינה.

העד נשאל לגבי גרסתו במשטרה, לפיה, לא זכר אם היו ראשונים בלפני הצומת ואם נכנסו בנסיעה שוטפת או שעצרו ואישר את גרסתו.

העד אישר כי לא התקשרו למשטרה והצר על כך, אבל מסר כי התקשר למד"א אחרי מספר דקות.

העד נשאל מדוע בחרו לצלם את הנאשם אחרי התאונה והשיב כי אחרי שיצאו מהרכב, שמעו צרור של קללות ובמקביל לזה שעדת תביעה צילמה, הוא סייע לנאשם.

עד תביעה 3, הגיע לזירת התאונה, ביום 4.6.20 וערך את המסמכים שהוגשו מטעמו, לרבות תכנית הרמזורים, ממנה

עולה, כי אין ירוק משותף לנאשם ולעדי התביעה.

כמתועד ב-4/ת עד 7/ת ו-10/ת-11, עשה העד ניסיונות רבים לאתר את עד הראיה לאירוע, אך ללא הצלחה וכן, לא מצא תיעוד מצולם של התאונה.

העד נחקר והשיב כי בתאונה מסוג זה, מסתמכים על תיעוד מצולם או עדויות ובמקרה זה, הסתמך על הנהגת המעורבת והנוסע ואישר כי אין תיעוד מצולם של התאונה.

ב-2/ת, הודעתו הראשונה של הנאשם, הוא מסר כי, כאשר הגיע למרכז הצומת שבנדון, פגע בו רכב עם נהגת, שהגיע מצד ימין שלו ואחרי התאונה, הנהגת התחילה לצלם אותו וטענה כי אינה אשמה בתאונה, אלא הוא אשם. בהמשך, הוסיף הנאשם, כי ברמזור בכיוון נסיעתו, דלק אור ירוק.

ב-12/ת, הודעת הנאשם תחת אזהרה, שנגבתה על ידי ע"ת 3, מסר הנאשם כי רכב על אופניים חשמליים ברחוב העליה, בדרך חזרה מהעבודה, מבלי שחבש קסדה לראשו ובהגיעו ולצומת עם דרך שלמה ושוקן, נכנס לצומת באור ירוק ורכב שהגיע משמאלו במהירות, פגע בו.

עוד מסר הנאשם, כי הנהגת צילמה אותו כשהיה על הרצפה, לא עזרה לו ועזבה את המקום לפני שהגיע האמבולנס, שהוזמן על ידי "בן אדם רוסי קירח".

הנאשם נשאל מדוע רכב ללא קסדה והשיב כי שכח אותה בבית.

הנאשם נשאל אם הנהגת דיברה איתו אחרי התאונה והשיב בשלילה ולא מסרה לו את פרטיה והוא לא ביקש, כיון שסבל מכאבים.

העד הציג בפני הנאשם את 1/ת ועימת אותו עם העובדה כי ע"ת 1 נשארה במקום עד הגעת האמבולנס והנאשם השיב כי היא צילמה אותו ולא הזמינה לו אמבולנס וכן טען כי הנהגת הייתה לבד ברכב וכאשר נשאל מדוע ביקש ממנה סליחה, השיב כי אינו יודע.

העד הפנה את הנאשם לכך שניתן לראות קסדה על האופניים, בניגוד לטענתו כי שכח אותה בבית והנאשם השיב כי זאת אינה קסדה של אופניים חשמליים וכי נסע בלי קסדה.

הנאשם נשאל לגבי האדם שנצפה ב-1/ת, כאשר הוא טוען כי ע"ת 1, נכנסה לצומת באור ירוק והשיב כי אינו יודע את שמו, אך יש לו מספר טלפון שלו ומסר מספר טלפון לעד.

להלן גרסת ההגנה, כעולה מעדות הנאשם בבית המשפט:

הנאשם העיד כי היה בדרכו חזרה מהעבודה והוא זוכר בוודאות שהיה אור ירוק ברמזור ואילו המעורבת, מיהרה להספיק ולהיכנס לצומת, אחרי שהאור ברמזור התחלף לצהוב.

הנאשם אישר כי התחיל לקלל ולצעוק, אבל טען שצעק כי ראה את מצב המרפק שלו ולבסוף, כשביקש סליחה מהמעורבת, זה היה בגלל הקללות, אף כי לא קילל אותה אלא את הסיטואציה.

הנאשם נחקר והשיב כי אינו זוכר מיהו ע"ת 2, כי האירוע היה לפני שנתיים.

כאשר נשאל כיצד הוא זוכר, אם כך, שנכנס לצומת באור ירוק, השיב כי הוא חולם כל יום על ההתרסקות שלו, זאת בזמן ש"כל הזמן דוחים לו את המשפט", אבל הוא זוכר בוודאות שעבר בירוק, אחרי רכב נוסף וכי חבש קסדה לראשו והרכיב אוזניה אחת, אבל את שאירע אחרי התאונה, אינו זוכר.

הנאשם נשאל מדוע ביקש סליחה מהמעורבת, אם לא קילל אותה, לגרסתו והשיב כי שמע בסרטון שכן קילל אותה.

כאשר נטען כנגדו כי לא קילל בכלל את המעורבת, אלא רק אחרים שהיו בזירה, השיב כי היא צילמה אותו במקום לסייע לו ואילו ע"ת 2 בכלל ישב ברכב.

הנאשם נשאל מדוע אמר אחרי התאונה שעשה טעות, כפי שניתן היה לשמוע ב-ת/1 והשיב כי אמר זאת כיוון שקילל את המעורבת ושב וטען כי היא עזבה את המקום מבלי לשוחח איתו ומבלי למסור את פרטיה.

הנאשם עומת עם גרסתו במשטרה, לפיה לא חבש קסדה והשיב כי לא אמר זאת והיה עם קסדה, כפי שגם העיד ע"ת 2 וכי הקסדה עפה מראשו אחרי התאונה.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי את ראיות הצדדים, אני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה והוכיחה אשמת הנאשם, מעבר לכל ספק סביר.

ככלל, בתיקי תאונה שעניינם אי ציות לרמזור, יידרשו לרוב עדות ניטראלית או תיעוד מצולם של התאונה, על מנת לקבוע מי מהמעורבים בה התרשל.

מעדותו של עד תביעה 3 והמסמכים שערך, עולה כי הרמזורים בצומת שבנדון, היו תקינים בזמן התאונה וכי אין ירוק משותף למעורבים, אך אין גם תיעוד מצולם של התאונה או עדי ראייה.

על אף האמור, מצאתי כי במקרה שבפני, די בראיות שהביאה המאשימה, על מנת לקבוע שהנאשם הוא שהתרשל בנהיגתו ולא ציית לאור אדום ברמזור וכן, לא חבש קסדה לראשו.

סעיף 53 לפקודת הראיות (נוסח חדש) תשל"א-, 1971 קובע: "ערכה של עדות בעל פה ומהימנותם של עדים הם עניין של בית המשפט להחליט בו על פי התנהגותם של העדים, נסיבות העניין ואותות האמת המתגלים במשך המשפט".

בע"פ 4930/07 טולדו נגד מדינת ישראל, נאמר:

"במצבים שבהם בית המשפט אמור להכריע בין שתי גרסאות עובדתיות השונות זו מזו, ...מקבלת התרשמותו הבלתי-אמצעית של בית המשפט מן העדים ומהעדויות משנה תוקף - התרשמות שנעשית באמצעות החושים וסימני האמת במשפט.... בכל הנוגע להערכת עדותו של הנאשם - גרסאות כבושות, או שקרים שנתגלו, אף אם חזר מהם הנאשם, מצביעים, לעיתים, על תחושת אשם מצידו של העד-הנאשם. על כן סתירות מהותיות בגרסאותיו של הנאשם עלולות לשמש, במקרים המתאימים, כראייה מחזקת לראיות האחרות נגדו (ראו: ע"פ 2132/04 קייס נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 28.5.2007))."

עדי תביעה 1 ו-2, עשו רושם אמין ביותר בבית המשפט, בעדותם העקבית וברורה, שנתמכה גם ב-1/ת בכל הנוגע להתנהגותם לאחר האירוע, הסיוע שהושיטו לנאשם, זימון מד"א על ידי ע"ת 2 שבאופן ברור היה מחוץ לרכב, בניגוד לטענת הנאשם ובקשת הסליחה של הנאשם.

עוד ניתן היה ללמוד מ-1/ת, כי העדים לא עזבו את המקום עד לאחר שנאשם פונה על ידי מד"א וזאת בניגוד מוחלט לגרסת הנאשם.

אכן, יש להצר על כך שהעדים בחרו שלא להזמין את המשטרה למקום על אתר, אך התרשמתי כי לא עשו זאת מתוך מחשבה פלילית כל שהיא.

במקביל לתימוכין שנתן הסרטון לגרסת העדים, הוא שלל מכל וכל את גרסת הנאשם, כך שמצאתי כי לא ניתן לייחס כל אמון לדבריו, כפי שיפורט להלן:

כפי שניתן לראות בעמוד 11 לפרוטוקול, הנאשם ביקש לצאת מהאולם, על מנת שלא לצפות ב-1/ת, אך בחקירתו, בעמוד 21 שורה 24, טען כי שמע "פה" את הסרטון ואת הקללות שקילל את ע"ת 1, בגינן, ביקש ממנה סליחה.

באשר לאותה בקשת סליחה של הנאשם ומשמעותה, לא התרשמתי כי הנאשם ביקש מהמעורבת סליחה בגלל שקילל אותה, שכן לא ראיתי/שמעתי ב-1/ת כל קללה שהופנתה כלפי המעורבת וניכר היה ב-1/ת, על פי הסיטואציה וההקשר, כי בקשת הסליחה של הנאשם הייתה סוג של הבעת חרטה על מה שעשה.

הנאשם נשמע ב-1/ת כשהוא משוחח עם מעבדו בטלפון וצועק עליו כי בגללו עשה תאונה- מדובר באמירה ראשונית וספונטנית, שיש בה משום נטילת אחריות על האירוע, כך גם בדבריו ב-1/ת, לפיהם, עשה "טעות".

אין זכר לדמות של "בן אדם רוסי קירח", ב-1/ת, אף כי הנאשם טען כי דמות זו היא שסייעה לו ולא ע"ת 1 ו-2.

הנאשם סתר עצמו בכל הנוגע לחבישת הקסדה וטען בפני החוקר, לא רק פעם אחת, כמפורט בהודעתו, אלא פעמיים במהלך גביית הודעתו כי לא חבש קסדה לראשו, אף כי הייתה קסדה על גבי האופניים ואילו בבית המשפט, טען כי חבש

קסדה.

בת"פ 40007/03 מדינת ישראל נ' טל דינר, אמר כבוד הש' קרא:

"נזכור עוד, כי אמירת שקרים פוגעת במידה רבה במידת האמון שצריך בית המשפט, ליתן לעדותו של הנאשם שלא רק כבש גרסתו אלא אף חטא במתן גרסה שקרית, שאז עולים שקרים אלו לכדי חיזוק ואף סיוע לראיות התביעה".

לפיכך אני קובעת כי משבחר הנאשם להציג גרסה שקרית באשר לאירוע שבנדון, כמפורט לעיל, יש בכך משום חיזוק לראיות המאשימה.

אציין כי האדם שנצפה ב-1/ת כשהוא טוען כי הנאשם אחראי לתאונה ולא המעורבת, לא אותר ולא נחקר במשטרה, מכאן כי המשקל שניתן לייחס לדבריו אפסי.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי, הוכיחה אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר ולכן אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ג' שבט תשפ"ב, 05 ינואר 2022, במעמד הצדדים